

Οι άγγελοι γύρω μας - Του π. Δημητρίου Μπόκου

[/ Γνώμες](#)

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΓΥΡΩ ΜΑΣ

[Του π. Δημητρίου Μπόκου](#)

Μια θαυμάσια παραβολή είπε ο Χριστός, για να δείξει ότι μπροστά στον Θεό ο πλούσιος δεν έχει κανένα πλεονέκτημα, αλλά και ο φτωχός κανένα μειονέκτημα. Ένας πλούσιος, ανώνυμος για τον Θεό, πέρασε τη ζωή του με άνεση, ενώ ένας φτωχός, ο Λάζαρος, έζησε στην απόλυτη στέρηση, ριγμένος στην πόρτα του πλούσιου. Μετά θάνατον όμως η κατάσταση αντιστράφηκε άρδην. Ο πλούσιος βρέθηκε στη φλόγα και τα βάσανα του Άδη, ενώ ο Λάζαρος στην άνεση και τη χαρά του Παραδείσου, στην αγκαλιά του Αβραάμ (Κυριακή Ε΄ Λουκά).

Ο πλούσιος δεν έκανε κάποιο ειδικό κακό στον Λάζαρο. Απλώς τον αγνόησε. Δεν θεώρησε πως άξιζε να ασχοληθεί μαζί του. Είχε τη δική του αξιολογική κλίμακα για τον καθένα. Μπροστά του δεν είχαν όλοι την ίδια αξία. Διαβάθμιζε τους ανθρώπους με κριτήρια διαφορετικά από αυτά του Θεού. Έτσι τον φτωχό Λάζαρο δεν τον είχε καν για άνθρωπο. Και ναι μεν, δεν προέβη σε κάποια ενέργεια εναντίον του, θα λέγαμε ότι τον ανέχτηκε κιόλας να ζητιανεύει στην πόρτα του, αλλά και δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ γι' αυτόν. Για τον πλούσιο ο Λάζαρος απλώς δεν υπήρχε.

Ο Χριστός όμως έπραξε το αντίθετο. Διήνυσε την τεράστια απόσταση από τον ουρανό μέχρι τη γη, για να βρει τον φτωχό άνθρωπο. Ήρθε φτωχός ο ίδιος, ξένος και κατατρεγμένος από την στιγμή της Γέννησής του, για να δώσει ανάσα ζωής στους ανθρώπους που δεν είχαν στήριγμα και βοήθεια από πουθενά. «*Ευαγγελίσασθαι πτωχοίς απέσταλκέ με*» (Λουκ 4, 18). Ήρθα, λέει, για να φέρω στους φτωχούς το χαρμόσυνο νέο, ότι η Βασιλεία του Θεού είναι πλέον εδώ, παρούσα ήδη γι' αυτούς. Ο Θεός δεν τους αποστρέφεται, αλλά τους τιμά ιδιαίτερα, καλώντας τους να γίνουν συνδαιτημόνες του, ομοτράπεζοι στο πανευφρόσυνο τραπέζι της Βασιλείας του. Τους θεωρεί όχι δούλους, αλλά αδελφούς του. Και μας καλεί να τους βλέπουμε με τον ίδιο τρόπο κι εμείς.

Γράφει ο γέροντας Τρύφωνας του Βάσων:

«Κατηφορίζαμε έναν δρόμο του Σαν Φρανσίσκο με έναν ηλικιωμένο επίσκοπο. Μισό τετράγωνο μπροστά ένας άνδρας με βρώμικα κουρελιασμένα ρούχα ερχόταν προς το μέρος μας. Από τα ξεχαρβαλωμένα παπούτσια του φαίνονταν οι πατούσες των ποδιών του. Έπιασα τον επίσκοπο από το μπράτσο για να τον κατευθύνω στο απέναντι πεζοδρόμιο. Εκείνος επέμενε να συνεχίσουμε όπως πηγαίναμε και τότε εγώ είπα, ότι ήταν ανάγκη να περάσουμε απέναντι για να αποφύγουμε τον άντρα με το «σαλεμένο» βλέμμα που μας πλησίαζε. Ο επίσκοπος όμως αγνόησε τις διαμαρτυρίες μου κι έτσι συνεχίσαμε την πορεία μας προς τον βρώμικο άστεγο.

Μόλις ήρθαμε πρόσωπο προς πρόσωπο, ο επίσκοπος σταμάτησε, έσκυψε προς το μέρος του, πήρε τα βρώμικα χέρια του ανθρώπου στα δικά του και του έδωσε ένα χαρτονόμισμα είκοσι δολαρίων: «Να πάρεις κάτι να φας». Ο άνδρας, που τόση ώρα κοίταζε το έδαφος, σήκωσε τα μάτια του και μας κοίταξε με τα πιο καθαρά γαλανά μάτια που είχα δει ποτέ στη ζωή μου, χαμογέλασε και πήρε τα χρήματα. Παρατήρησα, ότι εκείνα τα μάτια δεν ήταν μάτια κάποιου τρελού ή εξαθλιωμένου ζητιάνου, αλλά μάτια ενός πανέξυπνου ανθρώπου. Ο επίσκοπος απάντησε: «Χωρίς να το καταλάβουμε, πέσαμε πάνω σ' έναν άγγελο». (Μικρά Έωθινά, εκδ. Εν πλω, σ. 227).

Μπορούμε να βλέπουμε τον κάθε φτωχό σαν ένα άγγελο, σαν τον ίδιο τον Χριστό;

Καλή ευλογημένη εβδομάδα!